

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 21 listopada 2013 r. *

Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający korkociąg — Wcześniejszy wzór krajowy — Podstawa unieważnienia — Brak indywidualnego charakteru — Brak innego całościowego wrażenia — Poinformowany użytkownik — Stopień swobody twórcy — Artykuły 4 i 6 oraz art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/2002

W sprawie T-337/12

El Hogar Perfecto del Siglo XXI, SL, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), reprezentowana przez adwokatów C. Ruiz Gallegos oraz E. Veigę Condego,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez Ó. Mondéjara Ortuña, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest

Wenf International Advisers Ltd, z siedzibą na Tortoli, Brytyjskie Wyspy Dziewicze (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez adwokatów J.L. Rivasa Zurda, E. Seijo Veiguelę oraz I. Munillę Muñoza,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 czerwca 2012 r. (sprawa R 89/2011-3), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru pomiędzy Wenf International Advisers Ltd a El Hogar Perfecto del Siglo XXI, SL,

SĄD (szósta izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, G. Berardis (sprawozdawca) i C. Wetter, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 30 lipca 2012 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez OHIM w sekretariacie Sądu w dniu 30 października 2012 r.,

* Język postępowania: hiszpański.

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 26 października 2012 r.,

uwzględnivszy, że w terminie miesiąca od dnia powiadomienia stron o zakończeniu procedury pisemnej nie wpłynął żaden wniosek o wyznaczenie rozprawy, i postanovivwszy, na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy i w zastosowaniu art. 135a regulaminu postępowania przed Sądem, orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania,

wydaje następvjący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 22 listopada 2007 r. skarżąca, El Hogar Perfecto del Siglo XXI, SL, dokonała w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenia wzoru wspólnotowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).
- 2 Wzór, o którego rejestrację wystąpiono, wygląda następvjąco:
- 3 Zakwestionowany wzór jest przeznaczony do stosowania dla „korkociągów” należących do klasy 07-06 w rozumieniu Porozumienia z Locarno ustanawiającego międzynarodową klasyfikację wzorów przemysłowych z dnia 8 października 1968 r., ze zmianami.
- 4 Zakwestionowany wzór został zarejestrowany w dniu dokonania zgłoszenia pod numerem 000830831-0001 i opublikowany w *Biuletynie Wzorów Wspólnotowych* nr 2007/191 z dnia 14 grudnia 2007 r.
- 5 W dniu 16 kwietnia 2009 r. interwenient, Wenf International Advisers Ltd, złożył do OHIM wniosek o unieważnienie prawa do zakwestionowanego wzoru. Wskazany na poparcie wniosku względ odpowiadał podstawie unieważnienia określonej w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002, który przewiduje, że wzór wspólnotowy powinien zostać uznany za nieważny, gdy nie spełnia wymogów art. 4–9 wspomnianego rozporządzenia. We wniosku o unieważnienie interwenient podniósł, że zakwestionowany wzór nie jest nowy i że pozbawiony jest indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 4 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 5 i 6 tegoż rozporządzenia.
- 6 W uzasadnieniu swojego wniosku o unieważnienie interwenient powołał się na wzór zarejestrowany w Hiszpanii w dniu 7 września 1994 r. pod numerem 131750, udostępniony publicznie w drodze ogłoszenia w *Boletín Oficial de la Propiedad Industrial* (w hiszpańskim urzędowym biuletynie własności intelektualnej) w dniu 16 października 1994 r. i odnoszący się do „otwieraczy do butelek”. Wcześniejvszy wzór wygląda następvjąco:
- 7 W dniu 12 listopada 2010 r. Wydział Unieważnień OHIM uwzględnił wniosek o unieważnienie prawa do wzoru z uzasadnieniem, że zakwestionowany wzór pozbawiony jest indywidualnego charakteru. Uściślił on, że całościowe wrażenie wywoływane przez zakwestionowany wzór nie różni się od całościowego wrażenia wywoływanego przez wcześniejvszy wzór w świetle istniejących licznych podobieństw, takich jak wygląd zakrzywionej rączki, element złożony z dwóch płytek przymocowanych do siebie za pomocą bolca w identycznym miejscu i małe ostrze położone w identycznym miejscu. Podniósł również, że te podobieństwa należy oceniać w ten sam sposób bez względu na to, czy

przyrządy te są rozłożone, czy w pozycji zamkniętej. Wreszcie stwierdził, że twórcy przysługuje duży stopień swobody, jako że – jak wynika z akt sprawy – liczne różne koncepcje mogą stanowić podstawę dla zaprojektowania tego przyrządu.

- 8 W dniu 11 stycznia 2011 r. skarżąca, działając na podstawie art. 55–60 rozporządzenia nr 6/2002, wniosła odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień do OHIM.
- 9 Decyzją z dnia 1 czerwca 2012 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Trzecia Izba Odwoławcza OHIM oddaliła odwołanie. Odrzuciwszy argument skarżącej odnoszący się do złej wiary interwenienta, Izba Odwoławcza zbadała charakter indywidualny zakwestionowanego wzoru. Określiła zatem poinformowanego użytkownika wspomnianego wzoru jako zarówno osobę prywatną, jak i profesjonalistę, posługujących się towarami, do których odnosi się wzór, mianowicie korkociągami, i uznała, że stopień swobody twórcy jest duży. Choć bowiem przyrządy te wymagają pewnych nieodzownych części funkcjonalnych, części te mogą zdaniem Izby Odwoławczej zostać zaprojektowane i połączone na kilka sposobów. Według niej rozpatrywane dwa wzory mają wspólne aspekty нефunkcjonalne, mianowicie koncepcję rączki oraz położenie nożyka, i z tego względu nie wywołują u poinformowanego użytkownika innego całościowego wrażenia. Co się tyczy dokładniej podobieństwa rączek, Izba Odwoławcza uściśliła, po pierwsze, że kształt rączki ma istotny wpływ na ogólny wygląd korkociągu, ponieważ rączka ta stanowi jego największy element, zamykający całkowicie lub częściowo pozostałe elementy, a po drugie, że odgrywa ona decydującą rolę w całościowym wrażeniu wywoływanym przez tego rodzaju produkty, gdy przyrząd ten jest złożony. W tym względzie Izba Odwoławcza podniosła, że rączka została zaprojektowana w obu rozpatrywanych wzorach w ten sposób, że gdy korkociąg jest zamknięty, widoczna jest ta sama część spiralnego pręta i dźwigni. Istniejąca różnica pomiędzy rączkami rozpatrywanych wzorów, mianowicie koncepcja ich wewnętrznej strony, nie wystarcza z tego względu do zmiany całościowego wrażenia wywoływanego u poinformowanego użytkownika.

Żądania stron

- 10 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie OHIM i interwenienta kosztami postępowania.
- 11 OHIM i interwenient wnoszą do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 12 Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 4 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 25 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia w odniesieniu do pojęcia poinformowanego użytkownika w ramach oceny indywidualnego charakteru zakwestionowanego wzoru, a drugi – naruszenia art. 4 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 25 ust. 1 lit. b) tegoż rozporządzenia w odniesieniu do stopnia swobody twórcy przy opracowywaniu zakwestionowanego wzoru w ramach oceny jego indywidualnego charakteru.
- 13 Jako że oba zarzuty dotyczą błędów jakoby popełnionych przez Izbę Odwoławczą w ocenie indywidualnego charakteru zakwestionowanego wzoru, Sąd uważa, że należy je rozpatrzyć łącznie.

- 14 Skarżąca podnosi w istocie, że Izba Odwoławcza popełniła błędy w ocenie indywidualnego charakteru zakwestionowanego wzoru. W szczególności Izba Odwoławcza popełniła zdaniem skarżącej błędy w ocenie pojęcia poinformowanego użytkownika, które miały wpływ na ocenę całościowego wrażenia wywoływanego przez zakwestionowany wzór u wspomnianego użytkownika oraz stopnia swobody twórcy. Według skarżącej brak podobieństw pomiędzy zakwestionowanym wzorem a wcześniejszym wzorem jest taki, że całościowe wrażenie wywoływane u poinformowanego użytkownika jest inne i że zakwestionowany wzór nie jest zatem pozbawiony indywidualnego charakteru.
- 15 OHIM i interwenient nie zgadzają się z argumentami skarżącej.
- 16 Artykuł 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 stanowi, że wzór wspólnotowy może zostać uznany za nieważny tylko wtedy, gdy nie spełnia wymogów art. 4–9 tegoż rozporządzenia.
- 17 Na mocy art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, wzór jest chroniony jako wzór wspólnotowy w zakresie, w jakim ten wzór jest nowy i posiada indywidualny charakter.
- 18 Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 uznaje się, że zarejestrowany wzór wspólnotowy posiada indywidualny charakter, jeśli całościowe wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera na takim użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru do rejestracji lub, jeśli zastrzeżono pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa.
- 19 Artykuł 6 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 uściśla, że przy ocenie indywidualnego charakteru bierze się pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru.
- 20 W celu zbadania indywidualnego charakteru zakwestionowanego wzoru, należy zatem określić, czy Izba Odwoławcza nie popełniła błędów, wypowiadając się kolejno na temat poinformowanego użytkownika wspomnianego wzoru oraz swobody twórcy przy jego opracowywaniu i dokonując porównania całościowych wrażeń wywoływanych u poinformowanego użytkownika przez rozpatrywane wzory.

W przedmiocie poinformowanego użytkownika

- 21 Z orzecznictwa wynika, że pojęcie poinformowanego użytkownika powinno być rozumiane jako pojęcie pośrednie między pojęciem przeciętnego konsumenta, które jest stosowane w dziedzinie znaków towarowych, od którego to konsumenta nie wymaga się posiadania szczególnej wiedzy i który z reguły nie porównuje bezpośrednio kolidujących ze sobą znaków towarowych, a znawcą w danej dziedzinie, ekspertem, który posiada szczegółowe kompetencje techniczne (wyrok Trybunału z dnia 20 października 2011 r. w sprawie C-281/10 P PepsiCo przeciwko Grupo Promer Mon Graphic, Zb.Orz. s. I-10153, pkt 53).
- 22 I tak, jeśli poinformowany użytkownik nie jest przeciętnym konsumentem, właściwie poinformowanym, dostatecznie uważnym i rozsądnym, który postrzega zwykle wzór jako całość i nie dokonuje analizy jego poszczególnych detali, nie jest on również ekspertem czy specjalistą mogącym zauważyć szczegółowo minimalne różnice, które mogą istnieć między kolidującymi ze sobą wzorami (ww. w pkt 21 wyrok w sprawie PepsiCo przeciwko Grupo Promer Mon Graphic, pkt 59).
- 23 Przymiot „użytkownika” oznacza, że dana osoba używa produktu, który jest przedmiotem wzoru, zgodnie z przeznaczeniem tegoż produktu [wyrok Sądu z dnia 22 czerwca 2010 r. w sprawie T-153/08 Shenzhen Taiden przeciwko OHIM - Bosch Security Systems (Urządzenie komunikacyjne), Zb.Orz. s. II-2517, pkt 46]. Określenie „poinformowany” sugeruje ponadto, że nie będąc twórcą czy ekspertem technicznym, użytkownik zna różne wzory istniejące w danej branży, posiada pewien zakres wiedzy na temat elementów, jakie te wzory zwykle posiadają, i w związku z zainteresowaniem danymi produktami

wykazuje stosunkowo wysoki poziom uwagi przy ich używaniu (ww. w pkt 21 wyrok w sprawie PepsiCo przeciwko Grupo Promer Mon Graphic, pkt 59; ww. wyrok w sprawie Urządzenie komunikacyjne, pkt 47).

- 24 Pojęcie poinformowanego użytkownika powinno zatem być rozumiane jako określające nie użytkownika wykazującego przeciętną uwagę, lecz jako osobę szczególnie uważną, czy to z racji swojego osobistego doświadczenia, czy posiadanej rozległej wiedzy w danym sektorze [zob. ww. w pkt 21 wyrok w sprawie PepsiCo przeciwko Grupo Promer Mon Graphic, pkt 53; wyrok Sądu z dnia 25 kwietnia 2013 r. w sprawie T-80/10 Bell & Ross przeciwko OHIM – KIN (Obudowa zegarka), pkt 103].
- 25 Jednak okoliczność ta nie oznacza, że poinformowany użytkownik jest w stanie dokonać rozróżnienia – wychodząc poza doświadczenie, jakie zgromadził w związku z użytkowaniem danego produktu – między aspektami wyglądu produktu podyktowanymi jego funkcją techniczną a tymi, które są dowolne. Chodzi zatem o osobę mającą wiedzę na temat wzorów istniejących w danym sektorze, której jednak nie jest wiadome, które aspekty rozpatrywanego produktu są podyktowane funkcją techniczną [ww. wyrok w sprawie Obudowa zegarka, pkt 104; wyrok Sądu z dnia 9 września 2011 r. w sprawie T-11/08 Kwang Yang Motor przeciwko OHIM – Honda Giken Kogyo (Silnik spalinowy wewnętrzny spalania), niepublikowany w Zbiorze, pkt 26].
- 26 W niniejszym przypadku Izba Odwoławcza na wstępie wskazała w pkt 16 zaskarżonej decyzji, że „rozpatrywanym sektorem jest sektor korkociągów, mianowicie przyrządów służących do wyciągania korków z butelki wina”. Z pkt 19 zaskarżonej decyzji, opisującego części funkcjonalne tego przyrządu, wynika, że wbrew temu, co utrzymuje skarżąca, Izba Odwoławcza ograniczyła rozpatrywany sektor do sektora korkociągów z dźwignią. Następnie uznała w pkt 17 zaskarżonej decyzji, że poinformowany użytkownik może być „zarówno osobą prywatną, która [...] używa [tego przyrządu] u siebie, jak i profesjonalistą (kelnerem, sommelierem), który posługuje się nim w restauracji”. Zdaniem Izby Odwoławczej taki użytkownik jest poinformowany w tym znaczeniu, „że zna się na winach i akcesoriach na tyle, by wykorzystać tę znajomość, i nie będąc projektantem, ze względu na swoje zainteresowania i upodobania posiada pewną wiedzę na temat tego, co rynek oferuje w dziedzinie otwieraczy do butelek wina”. Innymi słowy, w opinii Izby Odwoławczej taka osoba, nie będąc specjalistą w dziedzinie wzorów przemysłowych, zna ofertę na rynku i podstawowe cechy charakterystyczne produktu.
- 27 Wbrew zaś temu, co utrzymuje skarżąca, ta definicja poinformowanego użytkownika jest poprawna i zgodna z zasadami orzecznictwa omówionymi w pkt 21–25 powyżej. Zgodnie bowiem z orzecznictwem, które jest tam wymienione, poinformowany użytkownik zna różne wzory istniejące w danej branży, posiada pewien zakres wiedzy na temat elementów, jakie te wzory zwykle posiadają, i w związku z zainteresowaniem danymi produktami wykazuje stosunkowo wysoki poziom uwagi przy ich używaniu, tak że pojęcie poinformowanego użytkownika może być rozumiane jako określające użytkownika szczególnie uważnego z racji swojego osobistego doświadczenia lub posiadanej rozległej wiedzy w danym sektorze.
- 28 W tym względzie należy ponadto zauważyć, że skarżąca nie tylko nie poparła swoich twierdzeń, według których, po pierwsze, poinformowany użytkownik jest wyłącznie „profesjonalistą zajmującym się winem lub jego wysyłką”, a po drugie, osoba prywatna rzadko używa korkociągu z dźwignią takiego jak rozpatrywany, jako że wspomniany produkt nie jest zresztą sprzedawany w sklepach detalicznych, ale również nie wykazała, iż ograniczenie pojęcia poinformowanego użytkownika jedynie do profesjonalistów podważa definicję poinformowanego użytkownika przyjętą przez Izbę Odwoławczą w pkt 17 zdanie drugie zaskarżonej decyzji.
- 29 Ponadto nawet przy założeniu, że – jak utrzymuje skarżąca – zakwestionowany wzór może być uznany za artykuł promocyjny, który winiarnie po spersonalizowaniu go na widocznej powierzchni ręczki oferują jako upominek, definicja poinformowanego użytkownika nie zmieniłaby się, jako że

obejmowałyby podobnie jak definicja przyjęta przez Izbę Odwoławczą, po pierwsze, profesjonalistę, który nabywa takie artykuły w celu rozprowadzenia wśród użytkowników końcowych, a po drugie samych użytkowników końcowych [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 czerwca 2011 r. w sprawie T-68/10 Sphere Time przeciwko OHIM - Punch (Zegarek przymocowany do smyczy), Zb.Orz. s. II-2275, pkt 53].

- 30 Izba Odwoławcza nie popełniła zatem błędu, stwierdzając, że poinformowany użytkownik wspomnianego wzoru to zarówno osoba prywatna, jak i profesjonalista posługujący się towarami, do których odnosi się wzór.

W przedmiocie stopnia swobody twórcy

- 31 Należy przypomnieć, że w ramach oceny indywidualnego charakteru wzoru i jego widocznych cech charakterystycznych, a zatem oceny całościowego wrażenia wywoływanego u poinformowanego użytkownika przez zakwestionowany wzór, należy brać pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu zakwestionowanego wzoru (zob. ww. w pkt 25 wyrok w sprawie Silnik spalinowy wewnętrznego spalania, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 32 Z orzecznictwa wynika, że stopień swobody twórcy wzoru należy określać ze szczególnym uwzględnieniem wymagań związanych z właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej danego produktu lub jego części, a także przepisów prawnych mających zastosowanie do takiego produktu. Wspomniane wymagania prowadzą do standaryzacji niektórych właściwości, które stają się w ten sposób wspólne wielu wzorom stosowanym w danym produkcie [ww. w pkt 25 wyrok w sprawie Silnik spalinowy wewnętrznego spalania, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 33 Z tego względu im większa jest swoboda twórcy przy opracowywaniu wzoru, tym rzadziej niewielkie różnice między kolidującymi ze sobą wzorami wystarczają do wywołania u poinformowanego użytkownika odmiennego całościowego wrażenia. Odwrotnie, im bardziej ograniczona jest swoboda twórcy przy opracowywaniu wzoru, tym bardziej niewielkie różnice między kolidującymi ze sobą wzorami wystarczają do wywołania u poinformowanego użytkownika odmiennego całościowego wrażenia. Tak więc wysoki stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru wzmacnia tezę, że wzory, nie różniąc się znacząco od siebie, wywołują u poinformowanego użytkownika takie samo całościowe wrażenie (zob. ww. w pkt 25 wyrok w sprawie Silnik spalinowy wewnętrznego spalania, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 34 W niniejszym przypadku w pkt 19 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza uznała, że choć istnieją pewne elementy, które powinien zawierać korkociąg, aby spełniać swoją funkcję, stopień swobody twórcy takiego produktu pozostaje duży. Okoliczność, że korkociąg powinien nieodzownie zawierać takie części jak spiralny pręt, który musi wbić się w korek i w nim utkwić, rączka służąca do posługiwania się przyrządem, dźwignia lub dwie dźwignie do oparcia przyrządu na szyjce butelki oraz małe ostrze do obcinania folii pokrywającej korek, nie uniemożliwia bowiem zadaniem Izby Odwoławczej projektowania i organizowania tych części w różny sposób przy zachowaniu ich funkcji. Tytułem przykładu Izba Odwoławcza dodała, że małe ostrze może zostać umiejscowione zarówno na jednym końcu przyrządu, jak i na drugim oraz że rączka może mieć różne kształty oraz różnić się długością i grubością bez zmiany funkcji lub użyteczności przyrządu.
- 35 Ocenę tę podważa skarżąca. Podnosi ona, że strukturalne cechy korkociągów tego rodzaju są już określone i wynikają z funkcji, które pełnią, oraz z potrzeb zamierzonych użytkowników, którymi są według niej profesjonaliści z sektora hotelarskiego oraz właściciele winiarni. Dokładniej wśród czterech elementów podyktowanych funkcją techniczną przyrządu, mianowicie spiralnego pręta, dwóch dźwigni, rączki i małego ostrza, tylko dwa ostatnie można zdaniem skarżącej zaprojektować w inny sposób.

Ponadto, co się tyczy ostrza, skarżąca twierdzi, że każde inne położenie na ręczce rozpatrywanego rodzaju korkociągu sprawiłoby, że ostrze to stałoby się ostatecznie nieskuteczne, niefunkcjonalne i niebezpieczne. Zakres swobody twórcy korkociągu z podwójną dźwignią jest zatem ograniczony.

- 36 W tym względzie należy zauważyć, że jest oczywiście prawdą, iż pewne elementy korkociągu z dźwignią mają charakter zasadniczy i muszą istnieć w każdym korkociągu tego rodzaju, aby mógł on pełnić swoją funkcję. Jednakże, jak słusznie podnieśli OHIM i interwenient, ograniczenia o charakterze funkcjonalnym dotyczące obecności pewnych elementów w korkociągu z dźwignią nie mogą mieć wpływu w znaczący sposób na jego kształt i widok ogólny (zob. podobnie ww. w pkt 24 wyrok w sprawie Obudowa zegarka, pkt 118), jako że jedyne ograniczenia techniczne, których należy przestrzegać, to wymiary dźwigni, bez względu na to, czy jedno-, czy dwuelementowej, istnienie wcięć na jej końcu oraz położenie pręta i jego oddalenie w stosunku do dźwigni. I tak, w szczególności, rączka, która – jak słusznie podniosła Izba Odwoławcza – stanowi centralny i największy element korkociągu, może mieć różne kształty oraz różnić się wymiarami, a małe ostrze może być różnie umiejscowione.
- 37 Jak bowiem wynika z przedłożonych Sądowi akt sprawy przed OHIM, istnieją wzory odnoszące się do korkociągów z dźwignią o różnych kształtach i konfiguracjach, które różnią się znacznie od używanych w zakwestionowanym wzorze. Na przykład należy zauważyć przede wszystkim, że można stwierdzić różnice co do wymiarów i kształtu rączki, która może być prostoliniowa lub krzywoliniowa, zaokrąglona lub prostokątna, oraz co do widocznej części innych elementów korkociągu, które mogą być chowane w ręczce. Istnieją także różnice odnoszące się do obecności oraz umiejscowienia otwieracza do kapsli lub małego ostrza. W tym względzie należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiała dowodów na poparcie twierdzenia, że umiejscowienie małego ostrza w innym miejscu rączki uczyniłoby je niefunkcjonalnym lub nawet niebezpiecznym.
- 38 Wynika z tego, że koncepcja i kształt rączki oraz umiejscowienie wymienionych elementów nie są podyktowane wymogami funkcjonalnymi. Z tego względu ograniczenia techniczne nie determinują ogólnego wyglądu korkociągu, który może znacznie się różnić.
- 39 Zatem słusznie Izba Odwoławcza w istocie stwierdziła w pkt 19 zaskarżonej decyzji, że zakres twórczej swobody projektanta korkociągu jest znaczny.

W przedmiocie porównania całościowych wrażeń wywołanych przez rozpatrywane wzory u poinformowanego użytkownika

- 40 Zdaniem Izby Odwoławczej całościowe wrażenie wywoływane u poinformowanego użytkownika przez zakwestionowany wzór nie różni się od całościowego wrażenia wywołwanego przez wcześniejszy wzór ze względu co do istoty na podobieństwa kształtu, pozycji i względnego rozmiaru różnych elementów korkociągu.
- 41 Izba Odwoławcza uznała w istocie, że całościowe wrażenie wywoływane u poinformowanego użytkownika jest zasadniczo zdeterminowane wyglądem rączki oraz pozycją pewnych elementów korkociągu. Dodała, iż w świetle cech charakterystycznych tego rodzaju korkociągów, których zasadniczą szczególną właściwością jest to, że można je złożyć i włożyć do kieszeni, koncepcja i kształt rączki odgrywają decydującą rolę w całościowym wrażeniu przez nie wywołwanym.
- 42 Skarżąca podważa tę ocenę. Przede wszystkim zarzuca Izbie Odwoławczej, że popełniła ona błąd w ocenie poprzez zbadanie rozpatrywanych wzorów wyłącznie w pozycji zamkniętej, nie zaś w pozycji otwartej lub pozycji, w której następuje używanie. Następnie podniosła, że podczas używania przyrządu można zauważyć różnice dotyczące rączki, ostrza, spiralnego pręta oraz podwójnej dźwigni. Skarżąca

przedkłada zatem szczegółową analizę rozpatrywanego wzoru, twierdząc, że ich cechy charakterystyczne nie są identyczne i że w rezultacie całościowe wrażenia, które wywołują, gdy są badane w pozycji otwartej, są różne.

- 43 Po pierwsze, należy zauważyć, że argument, według którego Izba Odwoławcza dokonała błędnej analizy ogólnego wyglądu zewnętrznego rozpatrywanych wzorów wyłącznie przy pozycji zamkniętej, opiera się na błędnym odczytaniu zaskarżonej decyzji. Z decyzji tej wynika bowiem, że tylko w celu potwierdzenia tezy o braku istotnych różnic w koncepcji rączek przedstawionych w rozpatrywanych wzorach, które pozostawiają na widoku te same części pręta i dźwigni, gdy są one złożone, Izba Odwoławcza w punktach zaskarżonej decyzji od 21 lit. a) do 24 mimochodem odniosła się do rozpatrywanego produktu w pozycji zamkniętej. Co więcej, należy także zauważyć, że z pkt 5 zaskarżonej decyzji wynika, że Wydział Sprzeciwów uznał, że liczne podobieństwa pomiędzy oboma rozpatrywanymi wzorami podlegają tej samej ocenie bez względu na to, czy przyrządy są rozłożone, czy w pozycji zamkniętej. Wniosek ten nie został zakwestionowany przez skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą. Zgodnie z orzecnictwem, gdy izba odwoławcza utrzymuje w mocy decyzję niższej instancji OHIM w całości, ta decyzja Wydziału Sprzeciwów oraz jej uzasadnienie stanowią kontekst wydania zaskarżonej decyzji, przy czym ów kontekst jest znany skarżącemu i pozwala sądowi przeprowadzić w pełni kontrolę zgodności z prawem w zakresie zasadności oceny indywidualnego charakteru rozpatrywanego wzoru [zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 6 października 2011 r. w sprawie T-246/10 *Industrias Francisco Ivars przeciwko OHIM – Motive* (Mechaniczny reduktor prędkości), niepublikowany w Zbiorze, pkt 20; z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie T-179/11 *Sport Eybl & Sports Experts przeciwko OHIM – Seven (SEVEN SUMMITS)*, pkt 50]. Z tego względu wbrew temu, co twierdzi skarżąca, należy uznać, że przy ocenie podobieństw pomiędzy rozpatrywanymi wzorami Izba Odwoławcza, podobnie jak Wydział Sprzeciwów, wzięła pod uwagę zarówno przyrząd rozłożony, jak i w pozycji zamkniętej.
- 44 W tym względzie należy zauważyć przede wszystkim, że długość rączki zakwestionowanego wzoru jest tylko nieznacznie mniejsza od długości rączki wcześniejszego wzoru i że żadnej istotnej różnicy nie można stwierdzić w odniesieniu do ogólnych wymiarów oraz proporcji i rozmieszczenia różnych elementów wokół rączki w rozpatrywanych wzorach, czy to w pozycji rozłożonej, czy zamkniętej. Zasugerowane przez skarżącą bezpośrednie porównanie próbek rzeczywistych produktów znajdujących się w przekazanych Sądowi aktach sprawy OHIM nie pozwala ponadto podważyć tego stwierdzenia.
- 45 Ponadto, jeśliby należało uwzględnić, jak twierdzi skarżąca, wyłącznie całościowe wrażenia wywoływane przez oba wzory u poinformowanego użytkownika, gdy używa on danego produktu, mianowicie gdy produkt ten znajduje się jakoby w pozycji rozłożonej, trzeba zauważyć, że podczas jego używania, które zaczyna się od rozłożenia korkociągu, pozostaje on wciąż w uchwycie użytkownika. Dla celów oceny całościowego wrażenia wywoływanego przez rozpatrywane wzory należy zatem uznać, że poinformowany użytkownik, gdy będzie używać korkociągów odpowiadających rozpatrywanym wzorom zgodnie z ich przeznaczeniem, będzie zawsze widział tylko minimalną ich część sprowadzającą się w istocie do podwójnej dźwigni i wbudowanego w niej otwieracza do kapsli oraz małego ostrza i spiralnego pręta. Przy takim zaś założeniu szczegóły produktów reprezentowanych przez rozpatrywane wzory, przywoływane przez skarżącą, umkną wzrokowi wspomnianego użytkownika ze względu ich konkretne sposoby używania i tym samym mogą one wywierać tylko nieznaczny wpływ na postrzeganie przez tego użytkownika wspomnianych wzorów (zob. podobnie ww. w pkt 24 wyrok w sprawie *Obudowa zegarka*, pkt 133, 134).
- 46 W tych okolicznościach przy uwzględnieniu tego, że – jak zostało uściślone w orzecnictwie – ocena powinna dotyczyć całościowego wrażenia wywoływanego u poinformowanego użytkownika przez wzór, włączając w to również sposób używania produktu reprezentowanego przez wspomniany wzór (zob. podobnie ww. w pkt 23 wyrok w sprawie *Urządzenie komunikacyjne*, pkt 66; ww. w pkt 29 wyrok w sprawie *Zegarek przymocowany do smyczy*, pkt 78), w świetle cech charakterystycznych korkociągów z dźwignią, które są projektowane właśnie, aby możliwe było ich składanie, nie można zarzucać Izbie Odwoławczej, że również wzięła pod uwagę całościowe wrażenie wywoływane przez rozpatrywane

wzory u poinformowanego użytkownika, gdy odpowiadające im korkociągi są w pozycji zamkniętej. Ponadto z przekazanych Sądowi akt sprawy przed OHIM wynika, że w odnośnym sektorze przemysłu rozpatrywane produkty są zasadniczo, a czasami wyłącznie, przedstawiane w pozycji złożonej, jako że pozycja ta jest co do ogólnej reguły podstawową pozycją każdego korkociągu z dźwignią. Gdy bowiem znajdzie się w tej pozycji, możliwe będzie dostrzeżenie ogólnego kształtu wzoru go przedstawiającego.

- 47 W drugiej kolejności, należy zauważyć, że różnice pomiędzy rozpatrywanymi wzorami, uwypuklone przez skarżącą i zakładające badanie produktów przez nie reprezentowanych w pozycji otwartej, albo nie mają znaczenia, albo są pomijalne. Podobnie jest w przypadku przywołanych przez skarżącą szczegółów funkcjonalnych, które nie są na tyle dobitne, aby wywierać wpływ na całościowe wrażenie wywierane przez wspomniane wzory.
- 48 Po pierwsze, co się tyczy rączki, jest prawdą – jak wskazuje na to również Izba Odwoławcza w pkt 24 zaskarżonej decyzji – że istnieje różnica pomiędzy rozpatrywanymi wzorami odnosząca się w szczególności do koncepcji wewnętrznej strony wzoru, która we wcześniejszym wzorze obejmuje małe wgłębienia, podczas gdy w zakwestionowanym wzorze jest gładka. Jednakże znaczenie tej różnicy nie jest szczególnie wydatne, jako że z jednej strony zakrzywienie rączki produktu reprezentowanego przez zakwestionowany wzór i rączki produktu reprezentowanego przez wcześniejszy wzór jest bardzo podobne, nawet jeśli to pierwsze jest mniej zaakcentowane, a z drugiej strony rozmieszczenie różnych elementów wokół rączki jest takie samo w rozpatrywanych wzorach, podobnie jak część pozostająca na widoku, gdy rączka znajduje się w pozycji zamkniętej. Z tego względu należy stwierdzić, że lekko odmienna koncepcja rączki zakwestionowanego wzoru nie może – jak słusznie podniosła Izba Odwoławcza – stanowić przeciwwagi dla stwierdzonych podobieństw i nie wystarcza zatem, by nadać wspomnianemu wzorowi indywidualny charakter.
- 49 Po drugie, co się tyczy małego ostrza, wbrew temu, co utrzymuje skarżąca, należy stwierdzić przede wszystkim, że z porównania rozpatrywanych wzorów nie wynika, by małe ostrze w wcześniejszym wzorze było w istocie mniejsze lub mniej widoczne niż ostrze w zakwestionowanym wzorze lub miało odmienny kształt od kształtu ostrza w zakwestionowanym wzorze. Następnie w odniesieniu do krawędzi tnącej ostrza wystarczy zauważyć, że z wizerunków wcześniejszego wzoru nie wynika w sposób jasny, by ostrze, które jest tam przedstawione, było gładkie lub w każdym razie pozbawione ząbków. Natomiast, jeśli – jak sugeruje skarżąca – dokona się badania próbek rzeczywistych produktów, które dołączyła do przekazanych Sądowi akt sprawy OHIM, wynika z niego, że małe ostrze we wcześniejszym wzorze wcale nie jest gładkie, ale posiada podobnie jak ostrze znajdujące się w zakwestionowanym wzorze boczne ząbki na krawędzi tnącej. W każdym razie nie można stwierdzić żadnej istotnej różnicy pomiędzy ostrzami w produktach reprezentowanych przez rozpatrywane wzory.
- 50 Po trzecie, co się tyczy spiralnych prętów w produktach reprezentowanych przez rozpatrywane wzory, skarżąca twierdzi, że istnieje z jednej strony różnica kolorów pomiędzy nimi, a z drugiej strony różnica odnosząca się do materiałów, z których są one zbudowane lub którymi są pokryte. Według skarżącej różnice te wynikają również z porównania próbek rzeczywistych produktów, które dołączyła do przekazanych Sądowi akt sprawy OHIM. W tym względzie należy zauważyć, że okoliczność, iż pręt zakwestionowanego wzoru jest przedstawiony na czarno, podczas gdy pręt wcześniejszego wzoru jest przedstawiony jakoby na białym, nie ma znaczenia, gdyż żaden kolor nie został zastrzeżony dla zakwestionowanego wzoru (zob. podobnie ww. w pkt 29 wyrok w sprawie Zegarek przymocowany do smyczy, pkt 82). W każdym razie należy zauważyć, że wbrew temu, co utrzymuje skarżąca, z porównania próbek rzeczywistych produktów wynika, że kolor pręta jest czarny zarówno w produkcie odpowiadającym zakwestionowanemu wzorowi, jak i w produkcie odpowiadającym wcześniejszemu wzorowi. Podobnie jest w przypadku materiału, z którego według twierdzeń skarżącej są zbudowane lub którym są pokryte oba pręty.
- 51 Po czwarte, co się tyczy dźwigni, należy zauważyć, że przywoływane przez skarżącą różnice dotyczące wykończeń dwóch służących oparciu wcięć nie wynikają w jasny sposób z porównania wizerunków rozpatrywanych wzorów. W każdym razie są na tyle niedostrzegalne, że jedynie bardzo szczegółowe

i wnikliwe badanie dwóch rzeczywistych produktów – które nie odpowiada, jak wskazano w pkt 22 powyżej, badaniu dokonywanemu przez poinformowanego użytkownika – pozwoliłoby ewentualnie je zauważyć. W odniesieniu do różnicy związanej z wyglądem powierzchni dwóch dźwigni, która jest jakoby gładka w zakwestionowanym wzorze, a zaopatrzona w żłobienia we wcześniejszym wzorze, należy zauważyć, że brak żłobień w zakwestionowanym wzorze nie może mieć istotnego wpływu na całościowe wrażenie wywoływane u poinformowanego użytkownika i nie wystarcza samo w sobie, by nadać wspomnianemu wzorowi indywidualny charakter.

- 52 Po piąte, co się tyczy niedogodności lub trudności przy używaniu dotyczących rączki, małego ostrza, pręta oraz podwójnej dźwigni we wcześniejszym wzorze rzekomo rozwiązanych przez koncepcję zakwestionowanego wzoru, należy zauważyć, że przy założeniu ich ustalenia takie niedogodności lub trudności przy używaniu nie mają znaczenia dla udowodnienia indywidualnego charakteru zakwestionowanego wzoru. Indywidualny charakter wzoru ocenia się bowiem zgodnie z art. 6 rozporządzenia nr 6/2002 poprzez porównanie całościowych wrażeń wywoływanych przez kolidujące ze sobą wzory u poinformowanego użytkownika i przy uwzględnieniu stopnia swobody twórcy. Z tego względu przywoływane przez skarżącą kryterium dotyczące niedogodności lub różnych trudności przy używaniu wcześniejszego wzoru, które zostały rzekomo rozwiązane w zakwestionowanym wzorze, nie zalicza się do tych, które mogą być wzięte pod uwagę dla celów oceny indywidualnego charakteru danego wzoru. Co więcej, jak wynika z art. 1 i 3 rozporządzenia nr 6/2002, prawo do wzoru dotyczy ochrony postaci produktu, a nie koncepcji jego sposobów używania lub funkcjonowania. Wreszcie należy w każdym razie zauważyć z jednej strony, że skarżąca nie poparła dowodami swojej argumentacji, a z drugiej strony, że żaden wniosek dotyczący jakości używania lub funkcjonowania produktów reprezentowanych przez rozpatrywane wzory nie może w niniejszym przypadku wynikać z ich prostego porównania.
- 53 Pozostałe różnice powoływane przez skarżącą w odniesieniu do pewnych cech charakterystycznych części roboczej rączki, ostrza, otwieracza do kapsli, miejsca przymocowania spirali oraz miejsca zwanego „otwarciem” są bez znaczenia dla całościowego wrażenia wywoływanego przez rozpatrywane wzory. Różnice te nie są bowiem wystarczająco uwydatnione, aby rozróżnić te dwa przyrządy w ich postrzeganiu przez poinformowanego użytkownika, który – jak uściślono w pkt 22 powyżej – nie wykroczy poza pewny poziom badania i szczegółowości.
- 54 Z tego względu Izba Odwoławcza nie popełniła błędu w ocenie, uznając w pkt 26 zaskarżonej decyzji, że zakwestionowany wzór i wcześniejszy wzór nie wywołują u poinformowanego użytkownika różnych całościowych wrażeń, i dochodząc do wniosku, że zakwestionowany wzór jest pozbawiony indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002.
- 55 W świetle powyższych rozważań należy oddalić skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

- 56 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 57 Wobec tego, że skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem OHIM i interwenienta – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **El Hogar Perfecto del Siglo XXI, SL zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Kanninen

Berardis

Wetter

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 21 listopada 2013 r.

Podpisy